

La població ocupada en el sector serveis supera el 50% i tots, sense excepció, exerceixen a la capital

gles per arribar als dos milers i mig d'habitants, i amb prou feines quinze anys per doblar aquesta xifra. I la perspectiva no és pas d'aturar-se aquí...

Tot plegat és encara massa recent perquè hi hagi estudis contrastats que analitzin les causes d'aquesta crescuda, però se'n poden aventurar, sense córrer el risc de caure en l'especulació lleugera, un parell: la proximitat de Lleida i la qualitat de vida que ofereix el poble.

Com apunta Julio Valdunciel en el seu llibre *La forma urbana dels nuclis menors de la regió de Lleida* (IEI, 2001), "la vila d'Alpicat assisteix a canvis d'una magnitud sense precedents en la seua estructura econòmica i social, que la vinculen directament a dinàmiques urbanes generades per la ciutat de Lleida".

POBLE DORMITORI?

Centenars de parelles i famílies lleidatanes han

triat Alpicat per fer-se el niu perquè hi trobaven habitatges un pèl més econòmics i, sobretot, perquè buscaven un entorn privilegiat on viure i procrear: carrers tranquils, places enjardinades, àmplies zones verdes i els serveis imprescindibles a l'abast... Tot plegat, a un cop de pedra de la capital, on la majoria hi treballen. Avui, a Alpicat, a part dels qui hi han viscut tota la vida i dels qui s'hi han desplaçat per motius de feina (que són molt pocs), hi tenen casa metges, escriptors, músics, ninotaires, gent de teatre, pintors, professors universitaris... en una proporció inimaginable fa només una vintena d'anys... La població ocupada en el sector serveis supera de llarg el 50% i tots, sense excepció, exerceixen a la capital... Fins i tot hi ha viscut algun regidor de la Paeria lleidatana i algun antic president de la UE Lleida.

Aquesta nova fesomia demogràfica ha propiciat, per exemple, que la principal aven-

tura infantil dels alpicatins (pujar al tossal de la Corona) sigui ara una dolça passejada apta per a tots els públics, amb escales i tot en l'últim tram; o bé que un altre indret per on els xiquets corrien i s'enfangaven, la serra del Pardal, hagi desaparegut, i just en aquell lloc hi hagi ara un carrer sembrat de cases clòniques a una banda, i un nombre indeterminat de gegantines grues metàl·liques (element decoratiu indestruïble de l'*skyline* alpicatí dels últims anys) en l'altra.

El desembre del 2004, Marcel·lí Borrell (director teatral i crític de cine, que viu al poble des de principis dels 90) va publicar un inspirat article a la revista *El Nou Pinetell* que acabava amb la següent afirmació: "Alpicat s'ha fet gran. Però seria una badada (...) que el gegant es quedés (...) amb corsecat asfalt especulatiu. O altrament dit, immensa urbanització d'urbanitzacions unides per un avorriment comú: els roncs d'un dormitori gran".

Que el poble continuï creixent és ara mateix inevitable i, potser, bo i necessari per moltes raons. La història ho jutjarà. Però, sigui com sigui, dels alpicatins –nous i vells– depèn que se'n conservi l'esperit... despert.